

však jest v tomto případě podle Šu 4 (5) zák. ze dne 26. března 1925 čís. 48 sb. z. a n. nepřipustný a bylo jej odmítnouti. Tento předpis dovoluje do usnesení okresního soudu v řízení výpovědním toliko stížnost ke sborovému soudu prvé stolice a vylučuje jiný opravný prostředek. Nejvyšší soud rozhodl již opětovně, že podle vůle zákonodárce má v takových případech rekursní soud rozhodovati s konečnou platností a že má pořad stolic skončiti ve stolici druhé (srv. na př. rozhodnutí čís. 2395, 3837 a 5575 a j.). V případě, o němž jde, netřeba ani řešiti otázku, zda další opravný prostředek je vyloučen i tehdy, když rekursní soud ve věci samé ani nerozhodoval, nýbrž rekurs z důvodů formálních na př. pro opožděnost odmítl, neboť zde vydáno bylo usnesení rekursního soudu ve věci samé. Kdyby byl rekursní soud již v prvním svém usnesení, jímž výpověď připustil, dal svolení k výpovědi nikoli bezvýhradně, nýbrž jen proti tomu, že navrhovatelé opatří vypovězené straně náhradní byt, nebylo by lze podle Šu 4 (5) zák. o ochr. náj. toto rozhodnutí napadati. Ale právě tak jest tomu i v tom případě, když rekursní soud vyhradil vypovězené straně náhradní byt teprve v dodatečném usnesení, ať se toto usnesení pokládá za »opravu« nebo za »doplnění« prvního usnesení, neboť vždy jest součástíou rozhodnutí rekursního soudu o návrhu na svolení k výpovědi a vždy jest rozhodnutím konečným.

Čís. 6639.

Při rozhodování o exekučním návrhu ku vydobytí příspěvků k okresní nemocenské pokladně, jenž došel na soud již za účinnosti zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n., dlužno použití tohoto zákona.

Exekučním titulem ve smyslu Šu 175 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n., jest pouze vykonatelný platební výměr, nikoliv i výkaz nedoplatků.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1926, R I 1138/26.)

Soud prvé stolice povolil exekuci ku vydobytí příspěvků nemocenské pojišťovny na základě výkazu nedoplatků této pokladny. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rozhodnutí rekursního soudu jest ve věci správné, ač s jeho důvody nelze souhlasiti. Exekučním titulem jest v tomto případě výkaz nedoplatků okresní nemocenské pojišťovny v L. ze dne 25. října 1926, na kterém jest vykonatelnost potvrzena jen účtárnou této pojišťovny. Nesporno jest, že výkaz nedoplatků týká se příspěvků k nemocenskému pojištění ještě podle zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák., které byly dodatečně vyměřeny za dobu před 1. červencem 1926, kdy nabyl působnosti zákon o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. (srv. § 148

(3) zák. ze dne 10. května 1925, čís. 148 sb. z. a n.) a kdy se okresní nemocenské pokladny přeměnily v okresní nemocenské pojišťovny (§ 266 zák. čís. 221/1924). Z tohoto důvodu zamítl rekursní soud exekuční žádost okresní nemocenské pojišťovny, zastávaje názor, že výkaz nedoplatků, nejso co do vykonatelnosti potvrzen okresní politickou správou, není exekučním titulem podle Šu 1 čís. 13 ex. ř. a že tu nelze ještě použití předpisu Šu 175 zák. čís. 221/1924, podle něhož pojistné i s úroky může býti vymáháno exekucí soudní na základě vykonatelného platebního výměru a podle něhož doložku o vykonatelnosti připojí nemocenská pojišťovna. Rekursní soud však přehlédl přechodný předpis Šu 282 (1) a (2) zák. čís. 221/1924, podle kterého zákon ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. jakož i zákony jej doplňující a pozměňující a předpisy právní podle nich vydané pozbyly platnosti dnem, kdy nabyt účinnosti nový zákon, t. j. 1. července 1926, a podle kterého jest starších předpisů nadále používati jen »při rozhodování podání«, stížností a sporů, jež byly p o d á n y nebo zahájeny p ř e d e d n e m, kdy nový zákon nabyt účinnosti. Dovolací rekurs uvádí sice, že platební výměr byl vydán dne 7. září 1926 a že byl doručen povinnému dne 8. září 1926, že tedy bylo »řízení zahájeno« teprve po 1. červenci 1926 a že z tohoto důvodu platí tu předpis Šu 175 zák. čís. 221/1924. Ale k těmto údajům nebylo by možno hleděti, protože jsou novotami, které v exekučním návrhu nebyly obsaženy, takže k nim ani první soud — jenž rozhoduje o exekučním návrhu bez slyšení odpůrce (§ 3 druhý odstavec ex. ř.) a bez šetření (§ 55 druhý odstavec ex. ř.) — přihlížeti nemohl. Avšak tu nejde o případ »zahájení řízení«, které se vztahuje jen na spory, nýbrž o případ »rozhodování podání«, t. j. rozhodování o exekučním návrhu, který byl podán 30. října 1926, tedy již za účinnosti nového zákona, takže jest tu použití již nového předpisu Šu 175 zák. čís. 221/1924. Přes to však nelze exekuční žádosti vyhověti, protože tu titul exekuční vůbec chybí. Zákon praví totiž v § 175 výslovně, že pojistné i s úroky může býti vymáháno exekucí soudní »na základě vykonatelného platebního výměru« a ustanovuje dále, kdy jest platební výměr vykonatelný, a kdo připojuje doložku vykonatelnosti. Zákon tedy přesně stanoví, co jest exekučním titulem a jaké má míti náležitosti. Jest to jen »platební výměr«, čímž jest rozuměti vyhotovení platebního výměru, o kterém jednají §§ 161 (2) a 189 cit. zák. Z toho nutno souditi, že zákon nechtěl postavit na roveň platebnímu výměru také výkaz nedoplatků, jak to učinil v § 1 čís. 13 ex. ř. ve příčině daní, poplatků a přírážek. Nutno tedy řídit se zákonem a nemožno na základě výkazu nedoplatků exekuci povolit.

Čís. 6640.

Na státu nelze se domáhati náhrady škody, jež prý byla způsobena mylným právním názorem úřadu.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1926, Rv I 1088/26.)

Žalobce domáhal se na československém státu náhrady škody v podstatě proto, že mu bylo úředně zakázáno provozovati v tuzemsku lé-